ECLI:CY:EDLEF:2016:A586

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ
ΕΝΩΠΙΟΝ: Χ. Β. Χαραλάμπους, Α.Ε.Δ.

Γενική Αίτηση: 92/2015

Μεταξύ:

1. Iguasu Enterprises Limited
2. Βάιου Γκίτσα

Αιτητών

v.

1. Voice International Limited
2. VOICEWEB SA

Καθ' ων η Αίτηση

Αίτηση για Εγγραφή Αλλοδαπής Διαιτητικής Απόφασης

Ημερομηνία: 31 Οκτωβρίου 2016
Εμφανίσεις:
Για Αιτητές: κ. Λ. Χριστοδούλου
Για Καθ' ων 1 και 2: κ. Γ. Κουρουπίδης για Χαβιαράς & Φιλίππου Δ.Ε.Π.Ε.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

Με την παρούσα αίτηση τους οι Αιτητές αιτούνται την Αναγνώριση, Εγγραφή και Εκτέλεση της απόφασης του Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου "Cyprus Eurasia Dispute Resolution and

Arbitration Centre" (εφεξής το "CEDRAC"), εκδοθείσας στην υπόθεση υπ' αρ. 130918-1 στις 30.9.14 στη Λευκωσία υπέρ των Αιτητών 1 (εφεξής "η απόφαση").

Η αίτηση βασίζεται στα άρθρα 2 και 3 του περί της **Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικού) Ν.84/79**, στα άρθρα 2, 35 και 36 του περί **Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας Ν.101/87**, στον περί **Αποφάσεων Αλλοδαπών Δικαστηρίων (Αναγνώριση, Εγγραφή και Εκτέλεση Δυνάμει Συμβάσεως) Ν.121/00**, στον περί **Διαιτησίας Νόμο Κεφ. 4, στους Θεσμούς Πολιτικής Δικονομίας** Δ.47, 48 και 55, στα άρθρα 2 και 21 του περί **Δικαστηρίων Ν.14/60** και στις συμφυείς εξουσίες του Δικαστηρίου.

Συνοδεύεται από ένορκη δήλωση της Ελεάννας Κυριάκου, δικηγόρου, συνεργαζόμενης με τον δικηγόρο των Αιτητών στην οποία μεταξύ άλλων αυτή αναφέρεται:

i. Στη συνομολόγηση γραπτής συμφωνίας ημ. 8.8.13 μεταξύ των διαδίκων δια της οποίας παρέπεμψαν τις μεταξύ τους διαφορές προς επίλυση από το CEDRAC και της οποίας συμφωνίας επισυνάπτει αγγλικό και ελληνικό κείμενο ως Τεκμήρια Α και Β αντίστοιχα.

ii. Στην καταχώριση της υπόθεσης υπ' αρ. 130918-1 και στη διαδικασία που ακολουθήθηκε μέχρι την έκδοση της επίδικης απόφασης ημ. 30.9.14, επισυνάπτοντας: (α) ένορκη δήλωση του γραμματέως του CEDRAC κ. Μ. Δράκου ως Τεκμήριο Γ, (β) ένορκη δήλωση του ορισθέντος διαιτητή κ. Α. Γαβριηλίδη ως Τεκμήριο Δ και (γ) αντίγραφο επιστολής του δικηγόρου των Αιτητών ημ. 26.2.15, με την οποίαν κλήθηκαν οι Καθ' ων να καταβάλουν τα επιδικασθέντα ποσά, ως Τεκμήριο Ε.

Οι Καθ' ων 1 με την ένσταση τους προέβαλαν ότι:

i. Η διαιτησία δεν άρχισε νομίμως και άρα η διαιτητική απόφαση θα πρέπει να θεωρείται ως μη υπάρχουσα.
ii. Η αίτηση στηρίζεται σε εσφαλμένη νομική βάση και ή είναι το εσφαλμένο νομικό μέτρο.
iii. Η ένορκη δήλωση που υποστηρίζει την αίτηση είναι αντικανονική ως προερχόμενη από δικηγόρο ο οποίος εκπροσωπεί κυπριακή εταιρεία ως αιτήτρια.

Η ένσταση συνοδεύεται από ένορκη δήλωση του Μιχάλη Φιλίππου, εκ των διευθυντών της MPH law Management Ltd που είναι διευθυντές της Καθ' ης 1. Σε αυτήν επαναλαμβάνει τους πιο πάνω λόγους εξειδικεύοντας για τους πρώτο και τρίτο αντίστοιχα ότι η διαιτησία δεν άρχισε νομίμως καθότι δεν προηγήθηκε η απαιτούμενη ένορκη δήλωση του διαιτητή και ότι η Αιτήτρια 1 είναι Κυπριακή εταιρεία και δεν παρέχεται καμία απολύτως εξήγηση ως προς το γιατί δεν ορκίζεται κάποιος από τους αξιωματούχους της, αλλά δικηγόρος.

Οι Καθ' ων 2 δεν καταχώρισαν ξεχωριστή ένσταση στην αίτηση, πλην όμως ο κ. Κουρουπίδης αγορεύοντας υποστήριξε ότι καλύπτονται από την ένσταση των Καθ' ων 1.

Νομική Πτυχή

Δεδομένου ότι οι δύο πλευρές περιορίστηκαν σε αγορεύσεις, απαιτείται η εξέταση των προϋποθέσεων έκδοσης του αιτούμενου διατάγματος σε συνδυασμό με τους εγερθέντες λόγους ένστασης. Θα πρέπει επί τούτου να σημειωθεί πως οι Αιτητές δεν ασχολήθηκαν στην αγόρευση

τους με τις προϋποθέσεις αναγνώρισης, εγγραφής και εκτέλεσης, αλλά περιορίστηκαν σε σχολιασμό των λόγων ένστασης, στηριζόμενοι προφανώς στο ότι δεν αμφισβητούνται τυχόν άλλες προϋποθέσεις. Προέχει όμως η εξέταση της θέσης των Καθ' ων 1 ότι η αίτηση στηρίζεται σε εσφαλμένη βάση και ή είναι το εσφαλμένο νομικό μέτρο και ακολούθως τα υπόλοιπα εγειρόμενα ζητήματα.

Α. Νομική Βάση Αίτησης

Η πραγματικότητα είναι πως οι Καθ' ων περιορίστηκαν στην πιο πάνω αναφορά τους, μη εξειδικεύοντας τον συγκεκριμένο λόγο ένστασης τους είτε στην ένορκη δήλωση είτε - έστω - στην αγόρευση τους.

Όπως έχει αναφερθεί στην υπόθ. **Beogradska Bank D. D.** (1995) 1 Α.Α.Δ. 737:

"*Όταν το Δικαστήριο έχει ενώπιον του αίτηση για αναγνώριση και εκτέλεση τέτοιας απόφασης, το πρώτο θέμα που πρέπει να διαπιστώσει είναι αν πρόκειται περί διαιτητικής απόφασης επί εμπορικού ή άλλου συναφούς ζητήματος και αν αυτή είναι αλλοδαπή.*"

Κατ' αρχάς λοιπόν θα πρέπει να γίνει αναφορά στη **Σύμβαση περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων της Νέας Υόρκης του 1958**, η οποία κυρώθηκε από την Κυπριακή Δημοκρατία με τον ομότιτλο **Ν.84/79**. Λίγα χρόνια μετά την κύρωση της Σύμβασης η Επιτροπή του Ο.Η.Ε. για το Διεθνές Εμπορικό Δίκαιο (UNCITRAL), ήτοι το 1985, εξέδωσε τον Πρότυπο Νόμο για τη Διεθνή Εμπορική Διαιτησία, ο οποίος παρατίθεται ως Παράρτημα ΙΙ, με τις τροποποιήσεις του 2006, στον **Οδηγό για την Ερμηνεία της Σύμβασης**, τον οποίο εξέδωσε το 2011 το Διεθνές Συμβούλιο για την Εμπορική Διαιτησία (εφεξής "το ICCA" - International Council for Commercial Arbitration).

Με μια απλή σύγκριση καθίσταται προφανές πως ο Πρότυπος αυτός Νόμος αποτέλεσε τη βάση και μετουσιώθηκε, με κάποιες αλλαγές, στον ημεδαπό περί **Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας Ν.101/87**.

Θα πρέπει να επισημανθεί πως σύμφωνα με το άρθρο 1 της Σύμβασης αυτή εφαρμόζεται όχι μόνον

~ επί της αναγνωρίσεως και εκτελέσεως διαιτητικών αποφάσεων εκδιδομένων σε Κράτος άλλο από αυτό στο οποίο επιζητείται η αναγνώριση και εκτέλεση αυτών αλλά και

~ επί διαιτητικών αποφάσεων μη θεωρουμένων ως ημεδαπών στο Κράτος στο οποίο επιζητείται η αναγνώριση και εκτέλεση τους.

Όπως αναφέρεται στον **Οδηγό** (σελ. 25) κάθε κράτος είναι ελεύθερο να αποφασίσει ποιες διαιτητικές αποφάσεις δεν θεωρεί ως ημεδαπές, στη νομοθεσία με την οποία εντάσσει τη Σύμβαση στο εσωτερικό του Δίκαιο. Όπως ειδικότερα αναφέρεται στη σελ. 26 του Οδηγού:

"*Κατά την άσκηση της ελευθερίας αυτής, τα Κράτη γενικά θεωρούν το σύνολο ή μέρος από τις ακόλουθες διαιτητικές αποφάσεις ως μη ημεδαπές:*

- *Διαιτητικές αποφάσεις που έγιναν σύμφωνα με το δίκαιο διαιτησίας ενός άλλου Κράτους,*

- *Διαιτητικές αποφάσεις που συμπεριλαμβάνουν ένα ξένο στοιχείο,*
- *Διαιτητικές αποφάσεις χωρίς εθνικότητα.*

.....

*Η δεύτερη κατηγορία αφορά τις **διαιτητικές αποφάσεις που εκδόθηκαν εντός του Κράτους του δικαστηρίου που έχει επιληφθεί της αναγνώρισης ή εκτέλεσης σε μια διαφορά που διαθέτει μια ξένη διάσταση**, όπως η εθνικότητα ή η κατοικία των μερών ή ο τόπος της εκτέλεσης της σύμβασης από την οποία προκύπτει η διαφορά. Τα κριτήρια για να θεωρηθεί μια διαιτητική απόφαση ως μη ημεδαπή σε αυτήν την κατηγορία θεσπίζονται συνήθως από τα Κράτη στην νομοθετική πράξη που εντάσσει την σύμβαση στο εσωτερικό δίκαιο.*"

(η έμφαση είναι του παρόντος Δικαστηρίου).

Σε συμφωνία με τα πιο πάνω ο νομοθέτης καθορίζοντας την έκταση εφαρμογής του **Ν.101/87** προνόησε στο άρθρο 3(1) πως ο εν λόγω νόμος " *. τυγχάνει εφαρμογής αποκλειστικά επί διεθνών εμπορικών διαιτησιών*" και στο άρθρο 3(2) πως εξαιρουμένων των άρθρων 8, 9, 35 και 36, οι διατάξεις του " *. τυγχάνουν αποκλειστικά εφαρμογής επί περιπτώσεων που η διεθνής εμπορική διαιτησία διενεργείται στην Κυπριακή Δημοκρατία*".

Το **άρθρο 8** αφορά την ύπαρξη συμφωνίας διαιτησίας σε συνδυασμό με την έγερση αγωγής και το **άρθρο 9** την εξασφάλιση συντηρητικών μέτρων προ ή κατά τη διαιτητική διαδικασία. Τα **άρθρα 35 και 36** συνιστούν ουσιαστικά το Μέρος VII του Ν.101/87, το οποίο τιτλοφορείται "*Αναγνώριση και Εκτέλεση Διαιτητικής Απόφασης*". Εξ αντιδιαστολής βεβαίως συνάγεται πως το νόημα των προαναφερθεισών προνοιών του **άρθρου 3(2)** είναι πως τα άρθρα 8, 9, 35 και 36 αναμφίβολα τυγχάνουν εφαρμογής επί διεθνούς εμπορικής διαιτησίας είτε αυτή διενεργήθηκε στη Δημοκρατία είτε σε άλλο Κράτος.

Το ερώτημα συνεπώς είναι κατά πόσον η παρούσα περίπτωση αφορά διεθνή εμπορική διαιτησία και κατά πόσον η εκδοθείσα απόφαση θεωρείται μη ημεδαπή. Ο Ν.101/87 προνοεί στον σχετικό ορισμό του **άρθρου 2** μεταξύ άλλων ότι:

"*(2) «Διεθνής» είναι η διαιτησία:*

(α) αν κατά το χρόνο συνομολόγησης της συμφωνίας περί διαιτησίας, τα μέρη της συμφωνίας έχουν την έδρα των εργασιών τους σε διαφορετικά κράτη· ή

(β) αν ένας από τους ακόλουθους τόπους ευρίσκεται εκτός του κράτους, στο οποίο τα μέρη της συμφωνίας έχουν την έδρα τους:

(ι) ο τόπος διεξαγωγής της διαιτησίας, εφόσον αυτός ορίστηκε μέσα στη συμφωνία περί διαιτησίας, ή κατά τους όρους της συμφωνίας περί διαιτησίας·

(ιι) ο τόπος εκτέλεσης σημαντικού μέρους των υποχρεώσεων που απορρέουν από την εμπορική σχέση που αποτελεί το αντικείμενο της διαφοράς ή ο τόπος με τον οποίο συνδέεται στενότερα το αντικείμενο της διαφοράς·."

Στο ίδιο άρθρο ορίζεται ως "*εμπορική*" η διαιτησία που αναφέρεται σε ζητήματα τα οποία απορρέουν από εμπορικής φύσεως σχέσεις για τις οποίες δίδεται ειδικότερος ορισμός στο εδ.(5).

Στην παρούσα περίπτωση μια πρώτη εικόνα δίδεται στο προοίμιο της συμφωνίας διαιτησίας ημ. 8.8.13 από το οποίο προκύπτει ότι οι Αιτητές και οι Καθ' ων είχαν εκατέρωθεν οικονομικές απαιτήσεις. Κυρίως όμως η εικόνα δίδεται μέσα από το εισαγωγικό μέρος της επίδικης διαιτητικής απόφασης στο οποίο εν σχέσει με τη συμβατική σχέση των μερών και το αντικείμενο της διαφοράς γίνεται αναφορά σε:

-Συμφωνία Αγοραπωλησίας Μετοχών ημ. 21.7.11 της εταιρείας MITE η οποία ήταν ιδιοκτήτρια πλατφόρμας λογισμικού

-Υποχρέωση των Καθ' ων 1 αφενός να δημιουργήσουν "Business Unit" το οποίο υπό την ηγεσία των Αιτητών 2 θα ασχολείτο με την παροχή υπηρεσιών και αφετέρου να συνομολογήσουν με τους Αιτητές 1 Συμφωνία Παροχής Υπηρεσιών Συμβούλου χρησιμοποιώντας τις υπηρεσίες των Αιτητών 2 για τρία έτη.

Εν τέλει ο Διαιτητής έκρινε ότι ο στόχος της υλοποίησης πέντε "Mega Promos" επετεύχθη εγκαίρως οπότε κατέστη πληρωτέο το ποσό που είχε συμφωνηθεί. Εξ ου και εξέδωσε απόφαση υπέρ των Αιτητών 1 και εναντίον των Καθ' ων 1 και 2 για το ποσό των €300.000 συν τόκο, έξοδα διαιτησίας και δικηγορική αμοιβή, απορρίπτοντας τις υπόλοιπες αξιώσεις των Αιτητών, καθώς και την Ανταπαίτηση των Καθ' ων 1 και 2.

Να σημειωθεί πως όσον αφορά τις έδρες εργασιών προκύπτει από τη Συμφωνία Διαιτησίας ημ. 8.8.13 πως οι Αιτητές 1 και 2 έχουν αυτές στη Λεμεσό και Αθήνα αντίστοιχα, ενώ οι Καθ' ων 1 και 2 στη Λευκωσία και Αθήνα αντίστοιχα. Εκ πρώτης όψεως λοιπόν συνάγεται πως οι Αιτητές 1 εν σχέσει με τους Καθ' ων 2 και οι Αιτητές 2 εν σχέσει με τους Καθ' ων 1 έχουν την έδρα των εργασιών τους σε διαφορετικά κράτη [**άρθρο 2(2)(α)**].

Το κυριότερο όμως είναι πως μέσα από τη διαιτητική απόφαση διαπιστώνεται πως τα «Mega Promos» ήταν έργα τα οποία υλοποιούντο στο Ιράκ, στο Πακιστάν, στη Σενεγάλη, στο Μεξικό και γενικά σε χώρες της Κεντρικής Αμερικής, Αφρικής και Ασίας, δηλαδή ουσιαστικά σε τόπους που ευρίσκονται εκτός των κρατών στα οποία οι διάδικοι έχουν τις έδρες των εργασιών τους [**άρθρο 2(2)(β)(ii)**].

Με βάση τα πιο πάνω δεν υπάρχει οποιαδήποτε αμφιβολία ότι οι περιγραφόμενες στις Συμφωνίες των μερών και στην επίδικη απόφαση σχέσεις μεταξύ τους είναι εμπορικής φύσεως εν τη εννοία του άρθρου 2 του **Ν.101/87** και ότι η διεξαχθείσα στη Δημοκρατία Διαιτησία κατατάσσεται στις Διεθνείς Εμπορικές Διαιτησίες κατά τρόπον που καλύπτεται από τις πρόνοιες του εν λόγω **Ν.101/87**. Υπ' αυτή την έννοια η επίδικη διαιτητική απόφαση δεν θεωρείται ως ημεδαπή στη Δημοκρατία. Εξ ου και τυγχάνει εφαρμογής τόσο η Διεθνής Σύμβαση της Νέας Υόρκης όσο και ο **Ν.101/87**.

Β. Ένδικο Μέσο

Όσον αφορά την καταλληλότητα του μέτρου το οποίο επελέγη, οι Καθ' ων 1 προέβαλαν, επίσης χωρίς εξειδίκευση, ότι η αίτηση *«είναι το εσφαλμένο νομικό μέτρο για το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα».*

Σχετικά με το θέμα αυτό στην υπόθεση **Beogradska Bank D. D.** (1995) 1 Α.Α.Δ. 737 με παραπομπή στη Σύμβαση της Νέας Υόρκης αναφέρθηκαν τα εξής:

> *«Η Σύμβαση δεν καθορίζει δικονομικούς κανονισμούς που να ρυθμίζουν τη διαδικασία αναγνώρισης και εκτέλεσης των αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων, ούτε και στην Κύπρο καθορίστηκε δεσμευτική διαδικασία. Επομένως για ένα τέτοιο διάβημα πρέπει να γίνεται επίκληση των Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας».*

Θα πρέπει όμως να σημειωθεί πως στο **άρθρο 35 του Ν.101/87** προβλέπεται ότι το Δικαστήριο *«. μετά από γραπτή αίτηση οποιουδήποτε των μερών, εκδίδει διάταγμα εκτέλεσης της διαιτητικής απόφασης, υπό την επιφύλαξη των διατάξεων του παρόντος ή του επόμενου άρθρου»*.

Οι Αιτητές επέλεξαν την καταχώριση πρωτογενούς αίτησης. Έχω τη γνώμη πως ο συνδυασμός της πιο πάνω νομολογίας με τις πρόνοιες του Ν.101/87 επιτρέπει αυτή την πορεία και καθιστά την καταχωρισθείσα αίτηση ως το κατάλληλο ένδικο μέσο. Όπως αναφέρεται και στο **Halsbury's Laws of England, 3η Έκδοση, Τόμος 2, παρ.561**:

> *«An originating notice of motion is an appropriate method of making an application to the court where a statute provides that such an application may be made but does not provide for any special procedure»*.

Γ. Ένορκη Δήλωση Δικηγόρου

Όπως έχει ήδη αναφερθεί η αίτηση όντως συνοδεύεται από ένορκη δήλωση δικηγόρου συνεργαζόμενης με τον δικηγόρο των Αιτητών. Σύμφωνα με τη νομολογία, είναι ανεπιθύμητο οι δικηγόροι που εκπροσωπούν διάδικο να εμφανίζονται ως μάρτυρες ή ενόρκως δηλούντες σε δικαστική διαδικασία. Σχετικές είναι οι υποθέσεις **Ahapittas v. Roc-Chic Ltd** (1968) 1 C.L.R. 1, **In re Efthymiou** (1987) 1 C.L.R. 319 και **Thanos Hotels Ltd v. Ιωάννου** (1991) 1 Α.Α.Δ. 1036. Όπως όμως αποφασίστηκε στην υπόθεση **Rybolovlev v. Rybolovleva (2010) 1(Α) Α.Α.Δ. 82**, *«. μια ένορκη δήλωση δεν αποκλείεται απλά επειδή ο ομνύων είναι δικηγόρος»*.

Στην παρούσα περίπτωση η ενόρκως δηλούσα δηλώνει ότι είναι δεόντως εξουσιοδοτημένη να προβεί στην ένορκη δήλωση και αποκαλύπτει την πηγή της γνώσης της, που είναι οι Αιτητές. Στην πραγματικότητα τα γεγονότα στα οποία αναφέρεται είναι αφενός η συνομολόγηση της Συμφωνίας Διαιτησίας αντίγραφο της οποίας ούτως ή άλλως επισυνάπτει και αφετέρου η διαδικασία ενώπιον του CEDRAC για την οποία επισυνάπτει επίσης περαιτέρω ένορκες δηλώσεις και έγγραφα, ενώ η επιστολή, Τεκμήριο Ε αφορά έγγραφο του δικηγόρου με τον οποίον συνεργάζεται και άρα ως προς αυτό έχει προσωπική γνώση. Ουσιαστικά η ένορκη της δήλωση αφορά νομικά έγγραφα και διαδικασίες, και όχι γεγονότα για τα οποία όντως αναμένεται οπωσδήποτε να ορκιστεί διάδικος.

Συνεκτιμώντας τέλος και το ότι δεν παρατηρείται το ανεπιθύμητο φαινόμενο να χειρίζεται την παρούσα αίτηση η δικηγόρος που έχει ορκιστεί, πράγμα που θα ήταν όντως ασυμβίβαστο, καθώς και πειθαρχικό παράπτωμα σύμφωνα με την **Κεσίδης v. Αστυνομίας** (2008) 2 Α.Α.Δ. 589, δεν συμφωνώ ότι δημιουργείται οποιοδήποτε ανυπέρβλητο πρόβλημα. Όπως έχει αναφερθεί στην **Investylia Public Company Ltd v. Γαβριηλίδου** (2013) 1(Β) Α.Α.Δ. 1202:

«Όσον αφορά την όμνυση της υποστηρικτικής δήλωσης από δικηγόρο χωρίς να εξηγείται ο λόγος για τον οποίο δεν ορκίστηκε διοικητικός σύμβουλος ή γραμματέας της ίδιας της εφεσείουσας, αναμφίβολα η νομολογία έχει κατ' επανάληψη επισημάνει το ανεπιθύμητο της πρακτικής αυτής, αλλά δεν έχει φθάσει στο σημείο της απαγόρευσης ώστε να αγνοείται ή να απορρίπτεται η ένορκη αυτή δήλωση».

Δ. Προϋποθέσεις Αναγνώρισης-Εκτέλεσης - Λόγοι Απόρριψης Αιτήματος

Όπως έχει αναφερθεί στην **Beogradska** (ανωτέρω): *«Το άρθρο IV της Σύμβασης προνοεί για το τι πρέπει να γίνει για να επιτύχει η αναγνώριση και εκτέλεση και το άρθρο V πώς μπορεί να απορριφθεί ένα τέτοιο διάβημα και οι λόγοι που το επιτρέπουν αυτό είναι περιορισμένοι και καθορίζονται»*.

Τονίζεται πως οι προϋποθέσεις του άρθρου IV και οι λόγοι απόρριψης του άρθρου V ταυτίζονται με τις αντίστοιχες προϋποθέσεις και λόγους που υιοθέτησε ο ημεδαπός Νομοθέτης στα προαναφερθέντα **άρθρα 35 και 36** του **Ν.101/87**. Έχοντας υπόψιν τις εν λόγω πρόνοιες διαπιστώνονται όσον αφορά την παρούσα τα ακόλουθα:

(α) Οι Αιτητές έχουν προσκομίσει δεόντως πρωτότυπα της Συμφωνίας Διαιτησίας και της Διαιτητικής απόφασης, καθώς και μετάφραση της πρώτης δεδομένου ότι αυτή ήταν διατυπωμένη στην αγγλική γλώσσα **(άρθρο 35(2) του Ν.101/87).**

(β) Δεν υπεβλήθη καμιά αίτηση, ούτε και επιχειρήθηκε καθ' οιονδήποτε τρόπον από τους Καθ' ων να αποδειχθεί ότι υφίσταται κάποιος από τους λόγους του **άρθρου 36(α)(i)-(v)** για απόρριψη της αίτησης των Αιτητών.

(γ) Το Δικαστήριο δεν διαπιστώνει ότι το αντικείμενο της επίδικης διαφοράς δεν είναι δεκτικό διαιτησίας ή ότι η αποδοχή της αίτησης προσκρούει σε οποιαδήποτε διάταξη δημοσίας τάξεως της Κυπριακής Δημοκρατίας. Ούτε έχει προβληθεί τέτοιος λόγος απόρριψης. **(άρθρο 36(β) του Ν. 101/87).**

Ε. Ένορκη Δήλωση Διαιτητή

Επικαλούμενοι τη **Δ.49 θ.6(6)** των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας οι Καθ' ων ισχυρίστηκαν ότι πριν τον διορισμό του Διαιτητή και την έναρξη της διαιτησίας θα έπρεπε ο Διαιτητής να προβεί σε ένορκη δήλωση.

Είναι προφανές όμως πως η Δ.49 τυγχάνει εφαρμογής στις περιπτώσεις παραπομπής αγωγής από ημεδαπό δικαστήριο σε διαιτησία βάσει του **άρθρου 35 του περί Δικαστηρίων Ν.14/60** και όχι βεβαίως στις Διεθνείς Εμπορικές Διαιτησίες όπως η παρούσα.

Το CEDRAC έχει εκδώσει και δημοσιεύσει τους δικούς του Κανονισμούς (CEDRAC Arbitration Rules). Σύμφωνα με τον **κ.8.4** αυτών των Κανονισμών εκείνο που απαιτείται είναι να προηγηθεί σχετική δήλωση περί της ανεξαρτησίας και αμεροληψίας του προς διορισμό Διαιτητή *(«. a statement as to the arbitrator's independence and impartiality. .»).*

Στην καταχωρισθείσα για σκοπούς της παρούσας αίτησης ένορκη δήλωση του ο Διαιτητής κ. Α. Γαβριηλίδης δηλώνει ότι ακολουθήθηκαν οι Κανόνες Διαιτησίας του CEDRAC, ενώ στην απόφαση του (στη σελ. 10) δηλώνει ειδικότερα πως προ του διορισμού του έδωσε *«την*

προβλεπόμενη γραπτή διαβεβαίωση αναφορικά με την ανεξαρτησία και αμεροληψία» του, χωρίς να έχει αμφισβητηθεί ένα τέτοιο γεγονός.

Κατά συνέπειαν δεν ευσταθεί ούτε αυτός ο λόγος ένστασης.

Κατάληξη

Με βάση όλα τα ανωτέρω η αίτηση εγκρίνεται, όσον αφορά τους Αιτητές 1 οι οποίοι ήταν και οι μόνοι που είχαν επιτύχει στη Διαιτητική διαδικασία. Εννοείται βεβαίως πως η αίτηση θα πρέπει να απορριφθεί εν σχέσει με τον Αιτητή 2, δεδομένου ότι το διατακτικό μέρος της επίδικης διαιτητικής απόφασης για το οποίο ουσιαστικά ζητείται αναγνώριση, εγγραφή και στη συνέχεια εκτέλεση, δεν αφορά τον ίδιον. Υπό τις περιστάσεις και κυρίως ενόψει του ότι δεν προκλήθηκαν περαιτέρω έξοδα εξαιτίας της συμπερίληψης του στην αίτηση ως Αιτητή κρίνω ορθό και δίκαιο όπως μη επιδικαστούν έξοδα εις βάρος του.

Εκδίδεται διάταγμα αναγνώρισης, εγγραφής και εκτέλεσης της διαιτητικής απόφασης που περιγράφεται στην παράγραφο (1) της αίτησης.

Επιδικάζονται υπέρ των Αιτητών 1 και εναντίον των Καθ' ων 1 και 2 αλληλέγγυως και ή κεχωρισμένως έξοδα ως θα υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή συν ΦΠΑ.

Η αίτηση του Αιτητή 2 απορρίπτεται χωρίς οποιαδήποτε διαταγή για έξοδα.

(Υπ.) .....
Χ. Β. Χαραλάμπους, Α.Ε.Δ.

Πιστό αντίγραφο

Πρωτοκολλητής

/Σ.Θ.

cylaw.org: Από το ΚΙΝΟΠ/CyLii για τον Παγκύπριο Δικηγορικό Σύλλογο